

Sygnatura akt VI Ka 51/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 kwietnia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Sędziowie SSO Agata Gawron-Sambura

SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant apl. sąd. Estera Gniłka

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2015 r.

sprawy **D. P. syna J. i I.,**

ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 268a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 6 listopada 2014 r. sygnatura akt VI K 311/13

na mocy art. 437 § 1 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k.

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

Sygn. VI Ka 51/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6.11.2014r. D. P. został uznany za winnego tego, że w dniu 15.09.2012r. w B., nie będąc do tego uprawnionym, za pomocą haseł administratora zalogował się do serwera (...) sp.z o.o. w R., a następnie z dysków usunął dane informatyczne w postaci plików i katalogów: baza klientów, księgowość, kadry, płace, system obsługujący cykl produkcyjny i inne pochodne dane, wyrządzając tym samym wyżej wymienionemu pokrzywdzonemu szkodę nie mniejszą niż 22.020 zł, tj. przestępstwa z art. 268a § 1 kk i za to na mocy art. 269a § 1 kk skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, w oparciu o art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) sp.z o.o. w R.

kwoty 22.020 zł. Na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 zł tytułem wydatków i opłatę w kwocie 120 zł.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu:

- 1) rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu poprzez skazanie go na 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w sytuacji, gdy w przedmiotowej sprawie istniały przesłanki do skorzystania wobec oskarżonego z dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania;
- 2) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 7 kpk, wyrażając się w dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji obdarzenie przmiotem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego jedynie w części, tj. z pominięciem tego, w jakim celu usunął od dane z serwera pokrzywdzonego li tylko na tej podstawie, że musiał sobie uświadamiać konsekwencję swoich działań, w sytuacji, gdy nierozważne postępowanie oskarżonego nie wyklucza istnienia motywacji zasługującej na aprobatę;
- 3) obrazę prawa materialnego, a to art. 115 § 2 kk, poprzez nierozważenie całokształtu okoliczności wpływających na stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i ograniczenie się do konstatacji, że społeczna szkodliwość czynu jest wysoka z uwagi na rodzaj dobra prawnego chronionego normą art. 268a § 1 kk, w sytuacji, gdy ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu winna stanowić wypadkową podanych w wyżej wymienionym przepisie okoliczności;
- 4) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia o winie, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez ustalenie, że oskarżony zarzuconym mu czynem wyrządził pokrzywdzonemu szkodę w kwocie co najmniej 22.020 zł;
- 5) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych na podstawę rozstrzygnięcia o środku karnym, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez zobowiązanie oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 22.020 zł;
- 6) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu karnego, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez przyjęcie, że obciążenie oskarżonego obowiązkiem ich poniesienia w łącznej wysokości 210 zł, nie będzie dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, w sytuacji, gdy oskarżony jest osobą niepracującą, bez żadnych dochodów, zaś nałożenie na niego obowiązku poniesienia kosztów stanowi dodatkową sankcję karną dla niego i jego rodziny.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- w punkcie 1 – uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 268a § 1 kk i warunkowe umorzenie postępowania, na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk, na okres 2 lat;
- uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku;
- w punkcie 3 – zmniejszenie nałożonego na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody do kwoty 13.420 zł, płatnej w terminie 2 lat w razie warunkowego umorzenia postępowania;
- w punkcie 4 – na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnienie oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, alternatywnie domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej.

Apelacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Wbrew jej wywodom sąd rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, ani też nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na jego treść. Sąd odwoławczy nie stwierdził też, podniesionej w apelacji obrazy prawa materialnego i rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Apelacja, nie kwestionując w istocie ustaleń faktycznych, odnoszących się do realizacji przez oskarżonego ustawowych znamion przestępstwa z art. 268a § 1 kk, stara się podważyć rozstrzygnięcie o karze, wskazując, iż jest ono rażąco niewspółmierne, albowiem oskarżony zasługuje na zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Skarżący nie zgadza się również z zakresem nałożonego na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, podnosząc, iż szkoda wyrządzona przestępstwem zamyka się w kwocie 13.420 zł, a także z zasądzeniem od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w kwocie 210 zł.

Zgodnie z art. 66 § 1 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Wskazane w tym przepisie właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględnione w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i wina sprawcy. Przesłanka ta wchodzi w rachubę dopiero po ustaleniu, że społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne. W razie ustalenia znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu lub wina warunkowe umorzenie postępowania nie jest dopuszczalne, chociażby postawa sprawcy i jego dotychczasowe życie zasługiwały na pozytywną ocenę.

Zgodnie z treścią art. 115 § 2 kk dla ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu niezbędne jest zbadanie zarówno strony przedmiotowej czynu (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków), jak i jego strony podmiotowej (motywacja sprawcy, postać zamiaru).

Stwierdzić należy, iż wbrew podniesionemu w apelacji zarzutowi, sąd pierwszej instancji w sposób właściwy wyjaśnił elementy przedmiotowe i podmiotowe czynu przypisanego oskarżonemu, rzutujące na ocenę zarówno stopnia społecznej szkodliwości, jak i stopnia zawinienia.

W realiach współczesności nie może budzić wątpliwości doniosłość dobra prawnego jakim jest bezpieczeństwo danych informatycznych chronione przepisem art. 268a § 1 kk, dlatego też sąd rejonowy, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, słusznie wskazał na rodzaj i charakter dobra naruszonego przez oskarżonego. Podkreślić należy, że swoim działaniem, polegającym na usunięciu plików i katalogów zawierających dane dotyczące bazy klientów, księgowości, kadr, płac i systemu obsługującego cykl produkcyjny, oskarżony wyrządził niepowetowane straty w działalności przedsiębiorstwa zatrudniającego ponad 300 pracowników, a także trudne do oszacowania szkody dla wizerunku firmy kooperującej z wieloma podmiotami gospodarczymi. Już tylko ta okoliczność sprzeciwiała się uznaniu, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego nie był znaczny, jak chce tego obrońca w wywiedzionym środku odwoławczym.

Nietrafny okazał się zarzut apelacji kwestionujący rozmiar szkody wyrządzonej przez oskarżonego. Sąd rejonowy prawidłowo oszacował wysokość szkody na kwotę nie mniejszą niż 22.020 zł, w oparciu o przedstawione przez pokrzywdzonego faktury VAT, słusznie uznając, że z uwagi na trudności dowodowe, nie można było w toku procesu ustalić szkody w pełnej wysokości; nie pozbawia to oczywiście pokrzywdzonego możliwości dochodzenia pełnego odszkodowania w postępowaniu cywilnym.

Wbrew wywodom skarżącego sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że wydatki na rzecz specjalistycznej firmy (...), które poniosła pokrzywdzona spółka wynikały bezpośrednio z działań oskarżonego i miały związek ze sprawdzeniem i ponownym uruchomieniem systemu informatycznego oraz z odzyskiwaniem danych usuniętych przez oskarżonego. Okoliczność ta wynika zarówno z zeznań świadków T. B. (k. 102-103) i U. L. (k. 2-3), jak i ujawnionych dokumentów (oświadczenie – k. 10, kopia ekspertyzy – k. 20-41, faktury VAT – k. 212 – 215). Należało zatem uznać, iż pokrzywdzona spółka (...) w sposób dostateczny wykazała jakie koszty poniosła w związku z odzyskiwaniem utraconych danych. Brak było podstaw, aby kwestionować konieczność przeprowadzenia przez firmę (...) ekspertyzy nośników danych (dyski twarde komputery), po ich uprzednim skopiowaniu, w celu ustalenia źródła wycieku i

odzyskania danych w nich zawartych. Potrzeba przeprowadzenia tych czynności była wręcz oczywista. Nie ujawniły się przy tym jakichkolwiek okoliczności wskazujące na to, aby firma ta, w ramach zleconych jej czynności, podejmowała prace mające na celu usprawnienie systemu, jak chce tego obrońca.

Słusznie zauważa sąd rejonowy, że w sprawie nie stwierdzono okoliczności umniejszających zawinienie sprawcy. Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, w sposób zaplanowany, w celu usunięcia danych z systemu informatycznego pokrzywdzonej spółki, a podłożem jego zachowania były nieporozumienia z właścicielem spółki na tle niewykonania polecenia w związku z wykonywaną pracą (zeznania św. Z. Ś. – k. 118-119, k. 306-307). Sąd pierwszej instancji nie naruszył reguł określonych w art. 7 kpk w zakresie oceny motywów czynu oskarżonego. W świetle zasad doświadczenia życiowego brak było bowiem podstaw do uznania, że oskarżony jako doświadczony technik, elektronik, od wielu lat świadczący usługi dla pokrzywdzonego, nie zdawał sobie sprawy z negatywnych konsekwencji swego zachowania. Wyjaśnienia oskarżonego, przytoczone przez obrońcę w apelacji, że usunął dane informatyczne z systemu komputerowego spółki, aby zwrócić uwagę właściciela na hipotetyczną możliwość ich usunięcia, są całkowicie nieprzekonujące, rażą wręcz naiwnością.

Reasumując, stwierdzić należy, że naprowadzone wyżej okoliczności, nie dawały podstaw do uznania, iż zarówno wina, jak i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu „nie są znaczne” w rozumieniu art. 66 § 1 kk, a w konsekwencji, do postulowanego w apelacji, warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego, o czyn z art. 268a § 1 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności sąd rejonowy miał w polu widzenia wszystkie ustawowe dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 kk, co powoduje, że orzeczona kara jest adekwatna tak do stopnia zawinienia, jak i do stopnia społecznej szkodliwości, co powoduje, że jest to kara sprawiedliwa. Nie mógł być zatem uwzględniony, podniesiony w apelacji, zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Zobowiązanie oskarżonego do naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwem ma oparcie w treści art. 46 § 1 kk, a wysokość orzeczonego środka karnego wynika z udokumentowanych przez pokrzywdzonego, przy pomocy faktur VAT, kosztów związanych z odzyskiwaniem utraconych danych informatycznych. Koszty te opiewają na kwotę 22.020 zł, w związku z czym brak było podstaw do zmniejszenia zasądzonej kwoty, zgodnie z postulatem skarżącego.

Oskarżony nie posiada nikogo na utrzymaniu, jest osobą zdrową i stosunkowo młodą, posiada zawód technika-elektronika – jego możliwości zarobkowe nie są więc małe. Brak było zatem podstaw do uwzględnienia apelacji również w tej części, w której apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zwolnienie oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w łącznej kwocie 210 zł.

Z wyżej wskazanych powodów sąd odwoławczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, a także nie dopatrując się uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, zaskarżony wyrok jako słuszny, utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze ma swoje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 kpk.